

TÜKÖR

Gábornak

Ott éltem, ahol nem volt épp Havel,
és mégis azt hittem, hogy tán lehetne,
táskás szemű, zakós melankolosság,
hol sört fogok inni, mint Hrabal,
Mészölyvel sétálgatok a Duna-kertben,
s a Dominó könyveket lapozgatom,
mikor fáradt vagyok, de nem eléggé.

Hová lettél, te okos Európa,
nagy folyópart, sétáló kertezés,
te mészölyös, hrabalos, haveles
téblábolás az ég fölötti tájon,
Danilo Kis és Esterházy tája,
hol humor ég, mint csikk a levegőben,
és tangózik az értelem lazán,
mint aki tudja, ezen múlik ügyis?
Michnik, hol vagy, ugyan mi lett veled,
mi lett velünk, hogy nincs már Árpi bácsink,
csak csahosok a vérző Betlehemben,
kik eltakarnak minden csillagot?

Tán mégiscsak Bajornak lesz igaza,
Európa, te mindig elveszel,
sohasem tudjuk, ugyan merre vagy,
ki lopott el, és hogy kerülsz majd vissza,
csak emlékszünk a Dunára s a kertre
a táskás szemek hűvös égövén,
megsimogatjuk kiábrándulásunk,
és mosolygunk a vesztes csőcselékre,
ki győztesen fröcsög és hadonászik,

és nem érti, mily vígan ássa sírját
jelszavakkal az álomtalanságba.

Kö-Európa, te madáchi falanszter,
hol fegyvert farag Michelangelo,
hogy azzal lője le saját fiát,
mert mászt gondolni mert, mint édesapja,
hol a hagyomány puliszkája robban
a pofánkba már naponta bele,
és elfordítjuk könnyesen fejünket,
mert nem akartuk, és mégis nagyon ez lett,
Istenszabadság-demagógia
és magyarsággal üzéreskedés,
és fügét mutat nekünk a tükör,
és beleköpünk, hogy mindannyian.